

El reciclatge sonor i l'art crític de Pulpopop

El duet format per l'artista Edgar Massegú i el guitarrista Marcel Torres publica un nou disc després de 6 anys de silenci

Gravat per Lluís Costa a l'estudi Soundclub de Salt, el disc és una tornada a l'essència pop, amb vocació de crítica social

Es presenten a la redacció amb el que sembla un disc i ho és, conceptualment parlant, però quan obres la carpeta de cartró de mida CD hi apareix... una hòstia. I aquest text: "Instruccions perquè l'hòstia soni. 1) Ves a Spotify o Youtube; 2) Escriu 'Pulpopop, Barcelona...' al cercador; 3) Clica damunt la portada; 4) Acció!". Seguint aquestes instruccions, l'oient, amb hòstia o sense hòstia, podrà escoltar les deu cançons del vuitè –o novè, ja veurem per què– disc de Pulpopop, Barcelona no és pas millor que Banyoles (Discmedi, 2025).

Aquest singular format físic promocional, que evidentment no està a la venda, no és cap sacrilegi propi d'un grup de death metal escandinau –l'hòstia és oficial amb la imatge de l'anyell de Déu, però òbviament no està consagrada–, sinó un altre joc conceptual de Pulpopop: "És el fet sinestèsic de la transformació, en aquest cas d'una hòstia en un disc, de la mateixa manera que prèviament ja havíem transformat una llauna de tonyina en la cançó El noi del port –per donar suport a una campanya solidària del Banc dels Aliments– i en aquest disc hi ha també una cançó, Google Eye, que és també una escultura", explica l'artista Edgar Massegú (Pulpo), el 50% del duet Pulpopop, que completa el guitarrista Marcel Torres (Pop). A propòsit, després de gravar la cançó van descobrir que Google-eyes és també el nom amb què s'ha batejat una sèpia que, pels seus ulls sortints, sembla un pop de peluix com el que Pulpopop va crear fa uns anys com a simpàtic artefacte promocional. La música de Pulpopop aspira a ser molt més que un grapat de cançons de pop convencional, ja que té múltiples connexions amb altres arts. "La música és un art i de vegades ens oblidem que ho és. Evidentment, la música també pot convertir-se en simple artesanía, com un mer ofici de repetició i còpia seriada, o també es pot utilitzar com a carícia del poder", explica Edgar Massegú, que ha il·lustrat la portada del nou disc amb una imatge d'una de les seves escultures de land art, La reconstrucció del pollancre, que va ser premiada al KminArt de Crespià. Tot està connectat a l'univers infinit de Pulpopop. "A aquesta multidisciplinarietat, no hi pot arribar la intel·ligència artificial", diuen. Tant de bo.

No estaven morts, estaven...

Sincerament, ja no sabíem què es podia esperar de Pulpopop: des que va publicar el monumental Unamentlentaeminentamententalenimentilamenta.com –21 cançons i més d'una hora de música sense límits– a principi del 2019, el grup gairebé no havia mostrat símptomes d'activitat: pocs concerts, que encara es van reduir més a partir del fatídic 2020, i en general una situació d'estat letàrgic que no feia preveure res de bo, més encara en un context musical en què un any de silenci és gairebé una aturada indefinida per a un grup, ja no diguem si parlem de sis anys, com és el cas. A més, paral·lelament, van succeir altres coses: el mateix 2019, l'inquiet Edgar Massegú va protagonitzar la pel·lícula Katartist, dirigida per David Sánchez –la seva banda sonora es pot considerar el seu vuitè disc–, i a final d'any va inaugurar la seva casa museu a Sarrià de Ter, concebuda també com a taller i galeria d'art, i ara ja tancada. Posteriorment, Massegú ha desplegat una àmplia activitat com a artista plàstic, sobretot com a escultor, que l'ha portat, a través d'exposicions i residències creatives, a l'Índia, el Japó, Dubai, Tunísia o els Estats Units, entre altres països. El land art (art de la terra o de la natura) i el reciclatge són conceptes fonamentals en la seva obra transfronterera.

Mentrestant, Marcel Torres, excel·lent guitarrista de formació clàssica originari de Vilablareix, ha desenvolupat

altres projectes musicals, entre els quals destaca el seu primer disc en solitari, Batecs de sorra i sal, un treball instrumental, essencialment de guitarra, baix i percussió –més tota una simfònica en un dels temes–, en una línia força diferent a la de Pulpopop, amb evocadores sonoritats mediterrànies. En tot cas, des que es va incorporar al grup per gravar el seu cinquè disc, Felicitat màxima!(2015) –en substitució d'un altre gran guitarrista, el cellerenc Pau Boïgues–, Marcel Torres ha sabut aportar al concepte sonor del grup el seu propi segell guitarrístic.

Però després de sis anys de silenci discogràfic, aquí tenim un nou treball de Pulpopop [http://www.instagram.com/pulpopop_/]. “Jo ja em sentia com retirat de la música, però l'entusiasme del Marcel i una beca Kreas de l'Ajuntament de Girona van afavorir que aquest disc tirés endavant. En tot cas, jo estic molt centrat en la meua carrera d'escultor i per això no està previst que sortim de gira per presentar aquest disc; com a molt, és possible que en fem alguna presentació, però no en el circuit habitual de concerts”, explica Massegú. És possible que la presentació s'acabi fent al seu propi taller, situat actualment a la Bisbal d'Empordà, entre escultures.

Barcelona no és pas millor que Banyoles es va gravar, com els últims discos del grup, a l'estudi Soundclub, de Salt, amb Lluís Costa als controls. “En Lluís també ha fet de productor i ha realitzat una mescla creativa, gens conservadora, del disc”, expliquen els músics.

Lluís Costa, músic de llarga trajectòria –Barri Baix, Psychoine, Kitsch, Costa 59, Luw...– s'ha convertit, des del seu estudi saltenc, en una peça clau del projecte Pulpopop des de Felicitat màxima! La gravació del disc es va portar a terme al llarg de diverses setmanes del 2023, però no d'una manera continuada, sinó força fragmentada. Costa la recorda així: “Les cançons no estaven acabades, sinó que l'Edgar i el Marcel van arribar a l'estudi amb trossos de cançons o simplement idees, una manera de treballar les cançons al mateix estudi que actualment ja no se sol fer. Arribaven amb una estrofa o una tornada, fins i tot amb ritmes de bateria sense definir, i les acabàvem de donar forma a l'estudi. El més curiós és que treballen amb un concepte superanalògic, a partir de veus, guitarres i percussions, però al mateix temps ho fan amb una mentalitat molt electrònica: a través de loops i altres artefactes, repetíem, processàvem, distorsionàvem o directament maltractàvem els sons originals. Per exemple, repicar una funda de guitarra podia acabar sonant com unes percussions industrials. Tot va sortir d'una manera molt espontània i sovint el resultat ens sorprenia a nosaltres mateixos”, explica Costa. En realitat, aquest treball de reconstrucció sonora a l'estudi té força a veure amb la fórmula del reciclatge que utilitza tot sovint Massegú en la seva obra com a escultor. Ja ho dèiem: tot lliga.

De fet, Pulpopop presenta el seu últim disc com un cert retorn a “essència pop” dels seus inicis, quan van gravar el seu debut, Cuit! (2011), amb Miqui Puig com a productor, després d'haver guanyat l'any anterior el Premi Joventut a la 10a edició del Sona9. Casualitat o no, aquell primer disc incloïa 10 cançons i durava uns 29 minuts, exactament igual que Barcelona no és pas millor que Banyoles. “És un disc pop, però hi ha hagut també experimentació sonora”, explica Massegú. “Hi ha guitarra espanyola, però no sempre tocada de la manera tradicional, per exemple substituint la pulsació de les cordes per la percussió amb diferents objectes”, afegeix Marcel Torres. També utilitzen l'Autotune, el processador d'àudio gairebé omnipresent a les noves músiques urbanes. “Nosaltres el fem servir d'una manera diferent, com un instrument creatiu portat al límit, per manipular els sons i ampliar les possibilitats de la veu. En tot cas, també fa que, sense cap premeditació, la nostra música pugui sonar més actual. En realitat, aquest segueix sent un disc de guitarra i veu amb algunes percussions, com l'anterior, però tot aquest tractament sonora fa que sembli més electrònic, no tant un disc de cantautor com aquell.”

Paral·lelament, el grup ha incrementat també les dosis de crítica social en algunes de les cançons, però també d'una manera “no convencional”; una crítica “emascarada pel nostre humor empordanès”. Per exemple, la cançó Barcelona no és pas millor que Banyoles –“Una cançó composta al parc de la Draga, de Banyoles”– que

obre el disc i li dona títol, es presenta com “una crítica aguda a l'especulació urbanística i l'expulsió del veïnat”.

I no acaba aquí la cosa: l'esmentat Google Eye, triat com a primer single, es presenta com “un himne al control social i la vigilància tecnològica global”, on canten versos com aquest: “Google t'espia / Google en anys / Google t'amonestarà”. Visionaris.

A Sinuosa Gratitude imaginem “Trump fent trap mentre apuja aranzels i trastoca el comerç mundial”, que ja és tenir imaginació, i a Kingyongyung despleguen una “sàtira i peripècies delirants d'un català que intenta exportar ratafia a l'hermètica Corea del Nord, amb burocràcia, espionatge i diplomàcia casolana de rerefons”.

Nrop EerF, en canvi, és “una peça autobiogràfica sobre la reconversió del porno gratuït, amb Massegú esculpint un fal·lus gegant al bosc de Can Ginebreda”. Sense límits estilístics de cap mena, viatja al sud, que també existeix a cançons com ara El vermut, introduït com “un retrat decadent i flamenc d'un ballaor en hores baixes, amb ecos d'Antonio Canales”, del qual grup aprecia tant la potència escènica com “una vida marcada per l'excés i el risc”. La ruta continua i d'acaba amb la final Estels d'argent, “un viatge sonor i al·lucinogen pel Pròxim Orient, nascut dels viatges de Massegú i l'experimentació sonora de Torres”.

Però Pulpopop també encisa amb la seva facilitat per crear bones melodies pop, amb cançons com ara A fi de bé, L'Alba telefona i Cara de llobarro, una delirant bossa nova o el que Pulpopop entén per bossa nova.

Publicat a:

-Setmanari Girona 07-11-2025, Pàgina 6

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2592571-el-reciclatge-sonor-i-l-art-critic-de-pulpopop.html>